

to činí zmatečnou stížnost, objektivní náležitost skutkové podstaty zločinu dle §u 128 tr. zák. též v tom, že obžalovaný 11letý Alois P-ový a 8letý Zdeňka H-é vyzvedl sukně, ježto v těchto případech nemůže býti řeči o zneužití těla osob, požívajících ochrany §u 128 tr. zák.

Čís. 1623.

Poměr, sjednaný dohlédacím právem a dohlédací povinností sám o sobě není ještě poměrem ve smyslu §u 132 III. tr. zák., jenž předpokládá kromě závislosti svedené osoby na svůdci též její tělesnou nebo duševní a mravní nedospělost anebo zaostalost.

(Rozh. ze dne 5. května 1924, Zm I 22/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížností obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 6. prosince 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle §u 132 III. tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmatečnou stížností obžalovaného jest opodstatněna, pokud vytýká napadenému rozsudku zmatek dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Obhájce obžalovaného doplnil přípustným způsobem při zrušovacím líčení písemné vývody stížnosti oprávněnou výtkou, že napadený rozsudek řádně nezjistil, zda stěžovatel byl ke svedené Josefě M-ové v poměru §u 132 tr. zák., totiž zda M-ová byla jeho dohledu nebo výchově nebo vyučování svěřena. Rozhodovací důvody soudu první stolice opírají použití trestní normy §u 132 III. tr. zák. na svedení M-ové stěžovatelem k souloži výhradně o to, že M-ová byla jako služka svěřena dohledu stěžovatele jako zaměstnavatele. Tím patrně poukazují důvody k ustanovením §u 16 zákona ze 7. dubna 1866, čís. 11 zák. pro Čechy, dle něhož má zaměstnavatel jako přednost domácnosti vésti čeleď k mravnímu a slušnému životu v domě a mimo dům. Než takovým dohledem o sobě není ještě mezi svůdcem a sváděnou osobou sjednan poměr, jaký předpokládá ustanovení §u 132 tr. zák. Poměr, sjednaný právem dohlédacím a povinností dohlédací, musí býti obdobný poměru, k jakému poukazuje zákon dalšími slovy »k výchově nebo k vyučování«. Nebezpečí zvýšené příležitosti k případnému svedení a větší účinnosti svedení nesmí vyplývat výhradně z hospodářské, společenské nebo jinaké závislosti svedené osoby na svůdci. Musí býti dáno též tělesnou, nanejvýš pak duševní a mravní nedospělostí oné osoby, nedostatkem zkušeností na její straně a jejím neporozuměním anebo nedostatečným porozuměním dosahu smilných činů. Předpokladů, k těmto okolnostem poukazujících, napadený rozsudek nezjišťuje. Uznává-li přes to stěžovatele vinným zločinem §u 132 III. tr. zák., není tento výrok opodstatněn zjištěnými skutečnostmi, spočívá na nesprávném použití zákona a je zmatečným dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. a bylo jej zrušiti. Poněvadž

rozsudek soudu první stolice nezjišťuje stáří Josefy M-ové v době, kdy byla poprvé stěžovatelem svedena (na jaře 1918), a nezjišťuje, zda duševní její méněcennost, o níž jest ve spisech zmínka, byla tu již v době, kdy byla svedena, a dosáhla takového stupně, že u ní činila přes její případnou zletilost nutným dohled a výchovu, nedostává se zrušovacímu soudu potřebného podkladu pro věcné rozhodnutí v tomto směru a nezbylo než postupovati dle čís. 3 Šu 288 tr. ř. a vrátiti věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal, a, doplně svá zjištění v naznačeném směru, znovu rozhodl.

Čís. 1624.

Pokus přečinů Šu 24 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 a článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 jest možným, i když byla vytištěna pouze povinná čísla, pro úřady určená, měl-li pachatel předem již úmysl dáti závadný tiskopis do tisku za účelem jeho rozšiřování, nebude-li mu v tom bráněno úřadem. Úřední zabavení jest tu překážkou odjinud v to přišlou ve smyslu Šu 8 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Zm II 124/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 14. února 1924, pokud jím obžalování uznání byli vinnými přečiny podle Šu 8 tr. zák. a Šu 24 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 a podle Šu 8 tr. zák. a článků VII. a VIII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, František S. a Leopold H. přečinem podle Šu 8 tr. zák. a článku VII. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud shledal v tomto případě neprávem znaky pokusu trestných činů, obžalovaným za vinu kladených. Můžeť prý se o pokusu, spáchatí tiskový delikt, mluvit jen tehdy, stalo-li se pořízení tiskopisu v úmyslu, tiskopis ve smyslu Šu 6 tisk. zák. rozšiřovati. Této náležitosti tu prý není, poněvadž dle zjištění soudu byla vytištěna pouze povinná čísla určená pro úřady, a ježto úmysl, tisknouti čísla pro uveřejnění, byl tu prý teprve po schválení obsahu censurními úřady. Kdyby prý obžalovaní měli úmysl, rozšiřovati úmyslně dotyčné číslo časopisu, byli by prý dali vytisknouti celé vydání a byli by je dali rozšiřovati současně s povinnými výtisky. Stížnost je bezdůvodna. Zrušovací soud dal již ve svém zrušovacím nálezu Sb. n. s. č. 1325, výraz právnímu náhledu, že v tomto případě i při zjištěném stavu věci je pokus možným, byla-li pozitivní, vědomá činnost pachatelova nesena aspoň úmyslem, uskutečniti uveřejnění, tedy prostředek, jímž by byly, kdyby nebyl býval zmařen překážkou odjinud v to přišlou, porušeny právní statky, chráněné